

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/56/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816209486
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3816209486.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: I. banka C., a.s., so sídlom P., J. XX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej: V. E., bytom J., I. XXX/XX, o zaplatenie 261,17 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. októbra 2016, č. k. 15Csp/10/2016-59, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti
p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70,20 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a výrokom III. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobca si žalobou uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie 261,17 eur s úrokom vo výške 28% ročne od 22.08.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobca uviedol, že ako veriteľ uzavrel so žalovanou dňa 30.12.2013 zmluvu, na základe ktorej pre žalovanú zriadil a viedol účet. Bol oprávnený za poskytovanie produktov a služieb účtovať na ťarchu vedeného účtu poplatky podľa aktuálneho sadzovníka poplatkov. Klient bol povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov a pod. Žalovaná sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a dlh nevyrovnala, preto žalobca zatvoril účet, o čom informoval posledným výpisom z účtu. Následne vykonal žalobca internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Tým došlo k nepovolenému prečerpaniu, ktorým je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na účte. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný zaplatiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, t.j. v danej veci 28% ročne. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci, považoval súd žalobu žalobcu za dôvodnú len čiastočne. Uviedol, že je nepochybné, že svojou povahou išlo o zmluvu o bežnom účte v zmysle § 708 Obchodného zákonníka, žalobca je bankou a žalovaná konala pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba. Ide teda zároveň aj o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poukázal na čl. 3.8 VOP žalobcu, podľa ktorého bolo povinnosťou žalovanej ako klienta mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle sadzovníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. Z písomného vyjadrenia žalobcu a predložených výpisov z účtu vyplýva, že žalovaná bola od februára 2014 na svojom účte v mínusovom stave, od tohto obdobia účtoval žalobca na účte len úroky v režime nepovoleného

prečerpania, mesačné poplatky za vedenie účtu a ďalšie poplatky. Súd považoval za dôvodný nárok žalobcu len v rozsahu 70,20 eur, a to sumu rovnajúcu sa uplatneným poplatkom za vedenie účtu, ktoré podľa sadzobníka predstavujú mesačne 3,90 eur (x 19 mes.). Súd nepriznal žalobcovi tzv. úrok pri nepovolenom prečerpaní, ktorý uplatňoval žalobca v rozsahu 20 % a následne od 1.7. 2012 vo výške 28 % ročne. Súd zdôraznil, že nepovolené prečerpanie je zmluvné dojednanie, ktoré je jednostranne určené a nadstavené bankou. Súd považoval uvedené zmluvné dojednanie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Banke uvedený režim dovoľuje bez vôle majiteľa účtu poskytovať mu aj nedojednané prekročenie finančného stavu na účte, a to aj po dlhší čas. Banka aj v takomto stave, keď na účte nie sú žiadne finančné prostriedky, si zabezpečuje právo na úroky a rôzne poplatky, ktoré následne úročí úrokom 28% tak, ako je to pri povolenom prečerpaní, teda zmluvne dojednanom prečerpaní finančných prostriedkov. Súd teda nepriznal žalobcovi plnenie z titulu úrokov pri nepovolenom prečerpaní, ktoré uplatnil vo výške 56,63 eur a ďalej aj ako príslušenstvo 28% od celej žalovanej sumy až do zaplatenia a zdôraznil, že nie je možné prehliadať, že banka si uzavretím a ukončením vedenia účtu uplatňuje ďalšie úročenie zo sumy, tvorenej aj úrokom, teda banka požaduje úrok z úrokov, čo je neprijateľné, keďže ide o duplicitnú sankciu dlžníka. Rovnako súd nepriznal žalobcovi ani poplatky za upomienku - nepovolený debet 15 eur, za výzvu - nepovolený debet 30 eur z dôvodu, že pokiaľ nie je platne dojednané nepovolené prečerpanie, banke nemôže patriť ani poplatok za upomienku a výzvu týkajúcu sa nepovoleného debetu. Okrem toho ide o neprimerané poplatky v súvislosti s výzvou banky, pretože banke nič nebrániť vyzývať klienta k zaplateniu debetu na účte priamo vo výpise z účtu. Súd nepriznal žalobcovi ani účtovaný poplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou 19 mesiacov á 5 eur, t.j. 95 eur. V prvom rade súd uviedol, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok, a to takých, že účet je postihnutý exekúciou alebo výkonom rozhodnutia. I keby tomu tak bolo, súd uzavrel, že uvedený poplatok je neprimeraný a nemôže požívať právnu ochranu. Okrem toho podľa názoru súdu poplatok za vedenie účtu v sume 3,90 eur je primeraný a musí v sebe zahŕňať aj povinnosti banky voči exekútorským úradom v súvislosti s prípadným vedením exekúcie zrážkami z účtu. Okrem toho banka účtovala tento poplatok 19 mesiacov v režime, keď na účte dlhodobo nemala žalovaná žiadne finančné prostriedky a aj z tohto poplatku uplatňuje banka 28%-ný úrok, čo je neprijateľné. Vzhľadom k uvedenému súd poplatky za upomienku, výzvu a vedenie exekúcie v zmysle § 53 ods. 1, 2, 4 Občianskeho zákonníka považoval za neprijateľné zmluvné podmienky, a tým neplatné. Preto súd v tejto časti žalobu zamietol ako nedôvodnú. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a v prevažnej miere v spore úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, keď jej trovy konania nevznikli, resp. tieto ani neuplatnila.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v zamietajúcej časti rozsudku (voči výroku II.). Namietal, že rozhodnutie súdu v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ust. § 31 ods. 2 zákona o platobných službách, ktoré neustanovuje výslovne, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. V zmysle bodu 25.5 sú VOP súčasťou zmluvy o vkladovom účte; v zmysle VOP je Sadzobník neoddeliteľnou súčasťou VOP, teda aj rámcovej zmluvy. V bode 25.4 VOP sú uvedené dôvody, z ktorých je banka oprávnená zmeniť VOP, takže nie je naplnená podmienka neprijateľnosti zmluvnej podmienky - a to jednostranná zmena zmluvných podmienok bez dôvodu dohodnutého v zmluve. V zmysle § 18 zákona č. 129/2010 Z.z., ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť. Namietal, že zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, čo zodpovedá aj záverom z rozsudku Súdného dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Bíróová). Bol toho názoru, že na základe uvedeného nie je dôvod na nepriznanie úrokov a poplatkov. K výške poplatku za upomienku a výzvu uviedol, že poplatok vo výške 15 eur, resp. 30 eur skutočne predstavuje náklady, ktoré mu vznikajú v súvislosti s vypracovaním a odoslaním upomienky, resp. výzvy. Rozpis nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s upomienkou, resp. výzvou je uvedený v tabuľke s tým, že ide o celkové náklady na spracovanie a zaslanie upomienky, ktoré vychádzajú na sumu 15,87 eur, resp. výzvy, ktoré vychádzajú na sumu 31,08 eur. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (zamietajúcej) časti zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovanú uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, taktiež aby mu priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. K odvolaniu podanému žalobcom sa žalovaná písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Odvolaním žalobcu bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti, preto odvolací súd preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti (vrátane spojeného výroku o nároku na náhradu trov konania) a vo vyhovujúcom výroku je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutým (§ 367 ods. 2 CSP).

6. Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v podrobnostiach na ne v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje a dodáva nasledovné:

7. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd preukázané, že žalobca v žalobe odvíjal žalovaný nárok od uzavretej zmluvy o bežnom účte a porušení zmluvných povinností žalovanou mať na účte dostatok finančných prostriedkov. Aj podľa odvolacieho súdu je nepochybné, že svojou povahou išlo o zmluvu o bežnom účte v zmysle § 708 Obchodného zákonníka, žalobca je bankou a žalovaná konala pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba. Ide preto zároveň aj o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože žalovaná nekonala v rámci plnenia pracovných alebo podnikateľských povinností. Okrem ustanovení Obchodného zákonníka a zmluvných dojednaní dopadá nepochybne na daný vzťah aj právna úprava týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv podľa Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu v dôsledku porušení povinností žalovanou mať dostatok finančných prostriedkov na účte, sa žalovaná dostala do nepovoleného prečerpania a zostala dlhovať žalovanú sumu.

8. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaná pohľadávka nemôže predstavovať ani tzv. plnenie z nepovoleného prečerpania. V zmysle čl. 3.12 VOP môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu, pričom ide o automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby "Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu". Ustanovenia bodu 8.8 VOP sa použijú primerane, pričom výšku sadzby môže banka znížiť alebo zvýšiť. Z uvedeného aj podľa odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že nepovolené prečerpanie je zmluvné dojednanie, ktoré je jednostranne určené a nastavené bankou. Nemohlo ísť o žiadne obojstranne dohodnuté plnenie už i s ohľadom na to, že je obsiahnuté vo VOP, kde si banka jednostranne stanovuje možnosť prekračovať bežný účet klienta bez akéhokoľvek časového obmedzenia. Nejde o individuálne dojednanie, pretože žalovaná s určitosťou nemala možnosť ovplyvniť jeho obsah. Preto súd prvej inštancie správne považoval uvedené zmluvné dojednanie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Taktiež správne súd konštatoval, že banke uvedený režim dovoľuje bez vôle majiteľa účtu poskytovať mu aj nedojednané prekročenie finančného stavu na účte, a to aj po dlhší čas. Banka aj v takomto stave, keď na účte nie sú žiadne finančné prostriedky, si zabezpečuje právo na úroky a rôzne poplatky, ktoré následne ďalej úročí úrokom 28% tak, ako je to pri povolenom prečerpaní, teda zmluvne dojednanom prečerpaní finančných prostriedkov. Banka má podľa tohto ustanovenia dokonca možnosť úrok aj zvýšiť. Táto praktika banky nemôže ani podľa názoru odvolacieho súdu požívať právnu ochranu, pretože je výrazne v neprospech spotrebiteľa a zabezpečuje len záujmy banky. Pokiaľ má banka aj pri nepovolenom prečerpaní finančných prostriedkov zachované rovnaké právo na úroky (dokonca i vyššie), právo na poplatky a iné plnenia podľa vnútorných predpisov banky, súd prvej inštancie správne konštatoval, že bolo by potom bez významu, či sa povolené prečerpanie zmluvne dojedná alebo nie. Pri zmluvnom dojednaní však spotrebiteľ osobitne s bankou dojednáva podmienky prečerpania finančných prostriedkov na účte, úročenie a predovšetkým je informovaný a má vedomosť o tom, že banka mu poskytuje v podstate úver, tak ako to predpokladá § 710 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne nepriznal žalobcovi plnenie z titulu nepovoleného prečerpania, pretože evidentne celý nárok žalobcu vyplýva z takéhoto prečerpania, ktoré uplatnil žalobca v žalovanej úverovej istine a následne aj ako

príslušenstvo 28% z celej žalovanej sumy až do zaplatenia. Ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, banka si uzavretím a ukončením vedenia účtu uplatňuje ďalšie úročenie zo sumy, ktorá je tvorená aj úrokom, t.j. banka požaduje úrok z úrokov, čo je neprijateľné, pretože ide o duplicitnú sankciu dlžníka.

9. Ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo potvrdili aj súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.09.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.08.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.11.2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Rovnako je potrebné dodať, že úrok vo výške 28 % ročne v danom prípade predstavuje sankciu za porušenie povinnosti spotrebiteľa. Dojednanie o takomto neúmerne vysokom plnení za stavu, že nepovolené prečerpanie je zo strany dodávateľa možné zároveň postihnúť aj ďalšou sankciou, a to zmluvnou pokutou, nepochybne spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje jeho neprijateľnosť, neplatnosť v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

10. Nemožno opomenúť rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15.10.2015, č.k. 9C/113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016, č.k. 21Co/10/2016-72, v ktorom súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 VOP žalobcu (pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu; po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu) je pre svoju neprijateľnosť neplatná.

11. K námietke žalobcu, že na danú vec bolo potrebné aplikovať rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, odvolací súd uvádza, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Je potrebné v tomto smere poukázať i na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. Teda v prípade, že by tieto náležitosti zmluvy boli obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, minimálne je potrebné, aby tieto boli účastníkmi zmluvy i podpísané.

12. Odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie aj v časti, pokiaľ nepriznal žalobcovi ani poplatky za upomienku - nepovolený debet - 15 eur a za výzvu - nepovolený debet - 30 eur. Tu treba uviesť, že poplatok za upomienku, resp. výzvu nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mal povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné, netransparentné. Podstatou týchto poplatkov je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Je za hranicou rozumného úsudku, aby poplatok vo výške 15 eur, resp. 30 eur sledoval výdavky spojené s vyhotovením a zaslaním upomienky. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. Treba prijať záver, že zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových zmluvách), je neprijateľná (zhodne s uvedeným tiež Krajský súd v Bratislave, rozsudok sp. zn. 9Co/350/2012 zo dňa 22.05.2014). Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky) predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - žalobcu - spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).